

X.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Hærstyrken paa de dansk-vestindiske Der.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 12te Januar 1880).

Det foreliggende Lovforslag stiller sig vel først og fremmest det Maal at tilveiebringe en betryggende Ordning af Hærvæsenet paa de dansk-vestindiske Der; men igjennem det Forhold, hvori disse Der ifølge Kolonialloven af 27de November 1863 staa til Moderlandet, bringes der et, dels finansielt, dels politisk, Moment af en særegen Bestaafenhed ind i Lovforslaget.

Spaa nu angaar Grundtanken i dette, som gaar ud paa, at alle Foranstaltningerne vedrørende Dernes militære Styrke atter skulle udgaa fra Moderlandet, og at samtlige dermed forbundne Udgifter som en Følge heraf skulle overtages af Staten, da finder den Tilslutning hos Udvalgets Flertal (Berg, Carstensen, Saffner, Schlegel). Selv bortset fra de uheldige Erfaringer, man hos os har gjort ved at lade Kolonialraadene selv tage Bestemmelse om Militærvæsenets Ordning og Styrke, maa det vistnok erkjendes, at det altid er en meget mistlig Sag for en Stat at give sine Kolonier altfor frie Hænder med Hensyn til Fastsættelsen af Militærstyrken, imod at Kolonierne selv bestride de derhen hørende Udgifter; thi vedkommende Kolonialregjering vil i ugunstige Tider være stærkt fristet til at søge at tilveiebringe Besparelser i de Udgifter, der — som de til Militærvæsenet — ikke give noget igjensaldende Udbytte og altsaa synes bedst at kunne bestaaes, uagtet det netop er i knappe Tider, at man mest er udsat for den Misforholdelse og Gjæring, der fører til Ordenens Forstyrrelse. Men hvis dette gjælder som almindelig Regel, saa har det dobbelt Gylldighed overfor Kolonier i de tropiske Egne, hvor pludselige Naturbegivenheder saa hyppig tilføie Beboerne haarde, uventede Slag, og hvor den overveiende Del af Befolkningen bestaar af en Mennekerace, hvis Mangel paa Landsudvikling og klart moralsk Begreb, hvis let paavirkelige og lidenskabelige Sind og hvis hensynsløse Ubændighed, naar den staaar overfor den Svagere, er noksom bekjendt fra de forskjellige Negeropstaaende, der have hjemført andre Magters Der i de vestindiske Farvande. Der ligger i disse Forhold en bestandig Fare for, at uberegnelige Tilfældigheder kunne faae de mest skjæbnesvangre Følger, naar de, som skulle hævde No og Orden i Kolonierne, ikke raade over det Cnefte, Negeren i sin lidenskabelige Opblusning høier sig for: den tyttende Magt, og Staten kan derfor kun værne sig mod slige Farer ved selv at forestaa Ordningen af Militærvæsenet i sine Kolonier. Overfor slige Besiddelser er det sikkert ligesaa meget den danstkes som enhver anden Regjering uafviselige Pligt at sørge for, at ikke blot Statens Autoritet opretholdes, men at der tillige ydes Borgernes Person og Eiendom den Sikkerhed, som de have Ret til at forlange i et civiliseret Samsund. Denne Pligt kan ingen Stat unddrage sig, saalænge det nationale Flag vaier over Kolonien, og ligger denne i et paa Kolonier saa rigt Strøg som den megitanke Havbugt, vil navnlig den mindre Stat, hvis Besiddelser blive Offre for Løsløshed, fordi den har svigtet denne Pligt, stærkt udsætte sig for ydmygende Paamindelser fra de Stater, hvis Kolonier ligge i Nærheden af den, hvor Ordenen ikke er bleven opretholdt paa tilhørlig Maade.